

[Ole Bjørn Kraft.]

I den opstilling, som ministeren fremkom med med henblik på, hvad man måtte regne med dette ville koste, gik ministeren for det første ud fra, at De Forenede Stater i Amerika som hidtil ville levere os kampfly, og vi vil alle håbe, at denne forventning kan gå i opfyldelse, da anskaffelse af kampfly er en meget kostbar sag. Ministeren gik endvidere ud fra, at de aftaler, der er truffet vedrørende skibsbygning, vil blive fastholdt i det hidtidige omfang, og hertil lagde ministeren så i sin rent talmæssige opgørelse de 75 mill. kr., som allerede er bevilget til materielanskaffelser. Herigennem nåede ministeren, idet han stillede behovet op og foretog en beregning, til en sum på ca. 1 800 mill. kr., som over en årrække må stilles til rådighed, hvis værnenes behov skal tilfredsstilles.

Jeg er taknemlig for, at ministeren loyalt understregede, at dette behov ikke gik ud over, hvad vi havde tænkt os, da partierne gennemførte forsvarsordningen af 1960. Selv om man dengang jo ikke kunne have et klart billede af, hvad omkostningerne ville blive, vidste vi meget vel, at det drejede sig om meget betydelige materielanskaffelser, for at ordningen, som jo blev reduceret på visse punkter, kunne virke tilfredsstillende. Den tekniske og den prismæssige udvikling kunne vi naturligvis ikke forudse, men ministeren har nu klart fastslået for den danske offentlighed og for omverdenen, at hvis den ordning, som vi alle står inde for, skal gennemføres på tilfredsstillende måde, skal dette materiel anskaffes over en periode, og derved nærmer vi os de 3 milliarder kr., som i en periode må betales dels af os selv, dels, forhåbentlig, også fortsat med støtte fra våbenhjælpen.

Inden jeg går nærmere ind på en omtale heraf, er der et spørgsmål, jeg gerne vil stille ministeren. Den højtærede minister omtalte, at der fra værnene havde foreligget en opstilling over behovet, og at dette derefter, jeg tror, ministeren brugte udtrykket: var blevet modificeret og noget reduceret under den videre forhandling med forsvarschefen og i forsvarsministeriet. Det spørgsmål, jeg da gerne vil stille ministeren, er: har værnenes ledere accepteret den reduktion, som herved fandt sted,

eller foreligger der fra værnenes ansvarlige ledere nogen bemærkninger hertil?

Derefter skal jeg gøre nogle bemærkninger om våbenhjælpen. Den har, som ministeren nævnte det, været fortsat i alle disse år, men ministeren nærede — og efter hvad der foreligger: med rette, når man husker, hvad præsident Kennedy for nylig har udtalt om Amerikas forhold til Vesteuropa — nogen ængstelse for fremtiden. De midler, vi selv har anvendt til nyanskaffelser, beløber sig til 160,3 mill. kr. i de 2 sidste år. Samtidig har i denne periode den amerikanske våbenhjælp andraget 700-800 mill. kr. Man har lov at sige, at det er en meget betydelig hjælp, vor store allierede her har ydet os til at holde vort materiel i stand, til at forny det, og jeg giver den højtærede minister fuldstændig ret, når han siger, at vi har grund til at være taknemlige derfor. Men vi har ikke grund til at være særlig stolte over det beløb, vi selv har ydet i denne periode, når man sammenligner de 160,3 mill. kr. med de ca. 800 mill. kr., som vi har fået i hjælp fra Amerika.

Hvordan stiller det sig så med udsigterne for våbenhjælpen i fremtiden? Jeg kan vist sammendrage det, den højtærede minister sagde på dette område, i tre punkter. For det første sagde ministeren, at det var tvivlsomt, om forudsætningerne for loven fremover kunne holde, og måtte dermed mene, at det var tvivlsomt, om vi fortsat i samme omfang som hidtil kunne få hjælp fra Amerika. Det er for så vidt mørke udsigter, og det vil stille yderligere krav til de bevilgende myndigheder herhjemme. Ministeren tilføjede dog som en opmuntrende bemærkning, at det ser ud, som om Amerika vil være villig til fortsat at yde Danmark våbenhjælp nogle år ud i fremtiden. I så fald vil Danmark komme til at indtage, tror jeg, lidt af en særstilling efter de udtalelser, som i øvrigt foreligger. Der er dog rigtignok også et nota bene, et „men“ at føje dertil: for at vi skal opnå nogle år frem i tiden det meget betydningsfulde og meget værdifulde, at De Forenede Stater i Amerika vil fortsætte med så at sige at betale halvdelen af vore materielanskaffelser, skal vi selv øge vore bevillinger. Det er ikke noget urimeligt krav fra De